

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. Χρ. 10.

Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν δεχόμεστε καὶ τρεῖς (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συνδρομές.

Κανὼν δὲ γράφεται συνδρομητὴς ὃ δὲ στέλλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιούνται σὲ γραφεῖο μας σὲ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπογείου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), σὲ κιόσκια Ἰαννοπούλου (Χαντεῖα), σὲ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας Γ. Κολάρου κα-Σακέτιου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, σὲ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο σὲ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ποὺς βρίζει καὶ συκοφαντεῖ—Τὸ μεγάλο μυ-
σικὸ—Ἡ τρικλοποδιὰ—Ἡ Κυβερνη-
τικὴ πλειονοψηφία—Οἱ ποσαπαίροντες.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ποῦθαλὲ ὁ κ. Πάλλης γιὰ τὸν ὁρ-
θόδοξο κλῆρο τῆς Τουρκίας δὲν τὸ εἶδαμε ἀκόμα.
Μπορεῖ νὰ μᾶς τῷστεῖ καὶ χάθηκε· μπορεῖ καὶ νὰ
μᾶς τὸ στέλλει ἀργότερα. Εἶδαμε ὅμως τὴν βρισιὰς
«Προδότης, συκοφάντης, ἀνόητος κτλ.» ποῦ γρά-
ψανε οἱ «Καιροὶ» καὶ ἡ «Ἑστία». Τὴν εἶδαμε καὶ
δὲν ξαφνιαστήκαμε καθόλου. Οὔτε προδότης, οὔτε
συκοφάντης, οὔτε ἀνόητος εἶναι ὁ κ. Πάλλης. Τὸ
ἐναντίο, εἶναι πολὺ πατριώτης καὶ ἔχει τὴν μανίαν νὰ
ζήσει τὴν ἀλήθειαν. Κι' αὐτὰ εἶναι τὰ δύο μεγαλύ-
τερα ψεγάδια του. Μιλώντας λοιπὸν καὶ γιὰ τὸν
ὁρθόδοξο κλῆρο τῆς Τουρκίας, θὰ μιλήσῃ πατριω-
τικὰ καὶ εἰλικρινά, ὅπως τὰ πράγματα μὲ τὸν νό-
μον, καθὼς τὸ συνέλκει, καὶ θὰ ξεσκεπάσῃ τὸ
κακὸ, θαρρώντας πάντα πὺς ἐστὶ θάρρος καὶ ἡ γι-
ατρεία.

Οἱ «Καιροὶ» μᾶς εἶπαν τὸν κ. Πάλλη συκο-
φάντη, δίχως νὰ μᾶς δώσουν καὶ περίληψιν ἀπὸ
τὸ κείμενό του, νὰ δοῦμε καὶ ἐμεῖς πὺς καὶ γὰρ

ἔδωσε καὶ συκοφάντησε. Ἐτοὶ ποῦ φερθήκανε οἱ
«Καιροὶ» μᾶς δίνουν κάθε δικαίωμα νὰ ποῦμε—μὲ
τὸ συμπάθειο—πὺς ὅχι ὁ κ. Πάλλης, μὰ αὐτοὶ καὶ
βρίσανε καὶ συκοφαντήσανε.

★

ΕἶΝΑΙ ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο ζήτημα. Κι' ὁ κ. Ζορμπᾶς
σήμερα, καὶ κάθε ἄλλος ἐπίσημος, ξεσκεπάζουν τὰ λογί-
α μας, μέσο τοῦ ξένου τύπου μάλιστα, καὶ κανεὶς δὲν
τοὺς εἶπε ὕβριστες καὶ συκοφάντες. Μὰ ἂν κάνεις πὺς λέει
τὸ χιλιοστὸ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἡ δ κ. Πάλλης, ἡ κανένας
ἄλλος ἀπὸ τοὺς δικούς μας, ἀμέσως βριστὶς πάνου σὲ βρι-
σιὰς· ὥστε ὅχι στὰ πράγματα, μὰ στὰ πρόσωπα προσέχουνε.
Νά, τὸ μεγάλο τους τὸ μυστικόν.

★

ΜΙΑ ἐλευθέρη τρικλοποδιὰ πῆγε νὰ βάλει ἡ Κυβέρνηση
στὸ «Στρ. Σύνδεσμον», μὰ ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» τὴν ἔνωσε
καὶ τὴν ξέφυγε. Θέλουμε νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς πέντε και-
νούριους ὑποστρατήγους ποὺ θελήσανε νὰ κύνουν.

Ὁ κόσμος μόλις τὸ διάβασε εἰς ἐφημερίδας χαμογέ-
λασε πονηρά, καὶ τὴν ἄλλήν μέρα ποὺ διάβασε πὺς δὲ θὰ
γίνουν οἱ στρατηγὸι ἔνωσε σὺν κάποιῳ ἑξαίρημα.

Μπορεῖ νὰ χρειάζονται καὶ πέντε καὶ δεκαπέντε στρα-
τηγὸι μὲ τὸν καινούριον ὀργανισμό τοῦ στρατοῦ. Μὰ προτι-
μώτερο νὰ διοικούνε γιὰ μερικὰ χρόνια τὰ συντάγματα καὶ
τὴν μεραρχίαν καὶ λοχαγοὶ ἀκόμα, παρὰ νὰ γίνουν στρ.
προβιδομοί. Ἀκόμα καὶ ἄλλη μὴ φορὰ ἀξίζει νὰ βγοῦνε
οἱ ἀξιωματικοὶ σὲ Γουδὶ γιὰ νὰ ξεφύγουνε τέτοιον μασκα-
ρχικόν. Τί θένε; Νὰ πιστέψῃ ὁ λαὸς πὺς ὅλη αὐτὴ ἡ φα-
σέρια ἔγινε μωχὰ γιὰ τὰ γαλόνια;

★

ΑΡΧΙΝΗΣΑΝΕ νὰ μιλᾶν οἱ βουλευτὲς μέσα στὴ
Βουλὴ, μὰ πάντα μὲ μέτρο. Ἀπὸ τὴν μὴ μεριά ἔχουν τὸ
χαλινάρι τοῦ καινούριου κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ τὴν
ἄλλήν μεριά τὴν κυβερνητικὴν φοβέρην. Ἀμα κανένας βου-
λευτὴς σηκώσει λίγο παρπᾶν τὴ φωνὴν τοῦ ἡ παρακαπῇ
στὸ ρουθόνι τοῦ Ὑπουργείου, νὰ σοῦ στὴ στιγμή ἡ φο-
βέρη.

— Ἐμεῖς εἴμαστε πρόθυμοι νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν
Κυβέρνηση...

Ποῦ πᾶει νὰ πᾶι:

— Ἀν ἐξακολουθήσεις νὰ μιλάς ἔτσι καὶ δι' βουδαθείς,
θὰ γίγῃ νὰ λογαριαστῇς μὲ τὸ «Στρ. Σύνδεσμον».

Ὡστε, σὰ νὰ λέμε, γιὰ τὴν ὥρα τὴν πρὶν γερὴ καὶ θε-
τικὰ πλειονοψηφία μέσα στὴ Βουλὴ τὴν ἔχει ἡ Κυβέρ-
νησι, ἀφοῦ ἡ πλειονοψηφία αὐτὴ στηρίζεται πάνου σὲ τόσα
ἐγγυημένα σπαθιά.

★

ΑΡΓΟΜΙΣΘΟΥΣ, δηλ. φίλους τοῦ Ὑπουργείου ποὺ νᾶναι
διορισμένοι σὲ μὴ δημοσίαν θέση καὶ νὰ παίρνουν τὸ λουφὲ
δίχως νὰ δουλεύουν, δὲν ἔχουμε. Μᾶς τὸ βεβαίωσε ὁ κ.
Εὐταξίας ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς. Ὡστε ἀδικα φωνά-
ζουμε, ἀδικα φωνάζει καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Εὐταξίας, ὅσο (παρὰ

καλοῦμε) εἶναι ἀντιπολιτευόμενος, γιὰ τοὺς ποσαπαίρον-
τες, καθὼς πολὺ ἐκφραστικὰ τοὺς βάρτισε ὁ λαός.

Καθόλου παράδοξο αὐτοῖς νὰ μᾶς πᾶι ὁ κ. Εὐταξίας ἡ
συνένας ἄλλος Ὑπουργὸς πὺς δὲν ὑπάρχουν καὶ καταγρα-
φῆς ὑπάλληλοι καὶ μεθούριο νὰ μᾶς βεβαιώσῃ πὺς οὔτε
ὑπάλληλοι ἀνέκων ὑπάρχουν.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ θὰ φτάσουμε σὲ ἐξωπραγματο-
ποίημα πὺς ὁ τόπος αὐτὸς πῆγε νὰ βουλιᾷ ἐπειδὴ αὐτό-
χρησ νᾶναι τίμιους, ἐργατικούς καὶ ἱκανοὺς ὑπάλληλους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Les Mavroyéni—Histoire d' Orient.—(de
1700 à nos jours) par Théodore Blan-
card—Paris 1909. Τόμος 2.

Πρὸ μερικῶν μηνῶν ἔγραφε ἐδῶ(1) ὁ μεγάλος
Παλαμᾶς μας ὅτι φοβᾶται πὺς ἔχουμε ὡς τώρα τὴν
μυθολογίαν τοῦ Βλαιογένεως, ὅχι ὅμως τὴν ἱστορίαν του.
Καὶ μοῦ φαίνεται πὺς αὐτὸ εἶναι μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ
θεῖα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχνούμε. Ἡ ἱστορία ἡ ἀλη-
θινή τοῦ μεγάλου μας Ἀγώνα θὰ γραφτῇ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ
σὺν περάσῃ «χρόνοι πολλοὶ καὶ μένεις», σὺν κα-
ταλαχιάσῃ τὰ πάθη καὶ τὰ προσωπικά, σὰ μα-
ζευτοὺν καὶ μελετηθοῦν ἐλα τὰ ἔγγραφα, ὅλη ἡ
ἰδιαίτη ἀλληλογραφία, ἐλα τὰ γραφτὰ μνημεῖα·
τὰ σπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ γραφτοὺν ἀμερόλη-
πτες καὶ ἐπιστημονικὲς πραγματεῖες γιὰ τὰ διάφορα
πρόσωπα τοῦ ἑθνικοῦ μας δράματος.

Τέτοια δουλειὰ καταπίστηκαν διάφοροι φιλότι-
μοι ἐργάται τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἀπ' ὅλους πρῶτα
πρῶτα μοῦ φαίνεται πὺς στέκει ὁ Βλαχογιάννης·
ὁλόκληρα μαζεῖται ὁλόκληρο ὁ Βελῆλης, ἀκούει, σκαλίζει
τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς
Ἀγγλίας. Ὑποθέτω καὶ ἄλλοι κάνουν τέτοια δουλειὰ.
Τὸ βιβλίον ποὺ βγήκε τελευταῖον σὲ Παρίσι ἀπὸ τὸ
γνωστὸ φιλέλληνα λόγιον κ. Θ. Blancard σὲ δύο
μεγάλους πικνοτυπωμένους τόμους, γεμάτους ἀπὸ
σπουδαίστατα ἔγγραφα, πλουτισμένους μὲ εἰκόνες
καὶ πανομοιότυπα ἔγγραφων καὶ γραμμάτων, γραμ-
μένο μὲ ἀμερόληψία, εὐσυνείδητα, καὶ μὲ κριτικὸ
μυαλόν, εἶναι ἡ ἱστορία τῶν Μαυρογένεων, φαι-
νιχτῆς τῆς ἐποχῆς τὰ μέλη ἐπικίξαν, ἀπὸ τὸν προπε-
ρασμένο αἰῶνα ὡς σήμερα, σπουδαῖο ρόλο στὸν Ἑλ-
ληνισμό τῆς Τουρκίας. Εἶναι σχεδὸν δώδεκα χρόνια
ποῦ ὁ κ. Blancard δημοσίευσεν τοὺς «Μαυρογένε-
τες» χιλιοσέλιδο βιβλίον, ποὺ μὲ μετριοπροσέχον ὄν-
δ(1) Βλ. «Νουμάς» ἡρῶ. 354, 26 Ἰουλίου 1909, σελ. 3.

καὶ θεωρεῖται καὶ τοῦ στραγγαλίζει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ
μέτωπον καὶ τοῦ τρώει τὴν καρδιά.

Ὡς τὸ βράδυ καθόντανε ὁ Ὀρέστης σκυφτός
καὶ διόρθωνε τὰ τελευταῖα κεφάλαια τῆς «Καὶνῆς
Διαθήκης» του. Βουτηγμένος σ' ὕδωρ τοῦ, ὅλα πᾶ
τὰ εἶχε ἀποξεχάσει.

Κ' ἡ Ζωὴ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ περσινὰ του
μὲ τὰ γέλια καὶ μὲ τὰ κλάματα τῆς, μὲ τὴν φω-
νὴ καὶ τὴν ξαδιαντροπιὴς τῆς, μὲ τὴν βιάση τῆς
τὴν ἀνυπόταχτη νὰ χαρεῖ, νὰ ξεχυθεῖ, ν' ἀπλωθεῖ
καὶ νὰ φωντῶσῃ πρὶν νὰ πεθάνει.

Στεκότανε καὶ δίπλα του ἡ Ζωὴ, ἡρεμῇ, γλυ-
κειά, συγκαταγμένη καὶ κλειστή, ποὺ περίμενε ἓνα
τοῦ λόγο γλυκὸ ν' ἀνοίξῃ τοὺς κρουνοὺς ὅλους τῆς
Καλοσύνης γιὰ νὰ δροσίσει τὰ φλογισμένα χεῖλια
τοῦ Ἀγαπητικοῦ.

Μὰ τίποτα ἀπὸ τοὺς κόσμους αὐτούς, τίποτα,
δὲν ἔβλεπε ὁ Ὀρέστης.

Ἐφρὺν, σήκωσε τὸ κεφάλι του, κουρασμένο ἀπὸ
τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο. Μέσα σὲ γαλάζιο μεσόφωτο
τοῦ δειλινοῦ, ἀδερφομένα φανήκανε μέσα σὲ δύο

χρυσὲς κορνίζες, ἀπάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὁ Μα-
ρκαθονόμος ὁ χλωμός ποὺ πῆθινε καὶ ἡ κατα-
κόκκινη λέξη, ἡ ὁλοζώντανη, δίπλα: «Ἐνοικιά-
ζεται».

Τὸ αἶμα του ἀνέχεσθε πάλι καὶ ἔλαψεν τὰ μά-
γουλά του. Ὅλα πάλι τὰ γέλια καὶ τὰ γιου-
χαῖτὰ ὕψωθήκανε μπροστὰ του, δυνατὰ, θορυβώ-
δικα, ἀνελεήμονα. Καὶ τὰ γράμματα ὕστερα, καὶ οἱ
κάρτες, καὶ οἱ βρισιὲς στοὺς δρόμους καὶ οἱ προσβολὲς
στὰ καφενεῖα. — Ἐνν κῦμα ἀπὸ βόρβορον ἐνοίωθε
στὸ λαμό του καὶ στὰ χεῖριά του καὶ ἴσαμε τὰ μάτια
τοῦ τὸν τότε λερώσει καὶ νὰ τὸν πνίγει. Οἱ μου! Πετά-
χτηκε ἀπάνω ἀπεπισμένος—πνιγότανε!

Ἡ Χρυσούλα σηκώθηκε τρομαγμένη, τὸ κέντημά
τῆς ἔπεσε κάτω, τὰ χεῖριά τῆς τὰ φιλοντισμένα κι-
νηθῆκανε σὰ λαθωμένες φτέρουγες κύνου—ἀπελπι-
σμένα.

— Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, τί ἔχεις;

— Τίποτα, τίποτα, Χρυσούλα. Τί θές νᾶχω;

Τίποτα.

Ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὴν ἐσπρωξε μὲ τὸ χεῖρι του
καὶ τὰ χεῖριά τῆς Χρυσούλας ποὺ εἶσαν ἑτοιμα νὰ
τὸν ἀγκαλιάσουνε καὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν, πῆσανε.
Κ' ἡ φωνὴ τῆς βουρκωμένη καὶ τὰ λόγια τῆς, σὰ

δάκρυα πῆσανε μέσα στὴ γαλάζια σκοτεινιά.

— Ὁ καὶ κουράστηκες, Ὀρέστη μου. Ἐργάστη-
κες πάλι σήμερα πολὺ καὶ κουράστηκες.

— Ναι, ναι, κουράστηκα...κουράστηκα.

(Ὁ! Τίνας νὰ πῶ τὸν πόνο μου; Τίνας νὰ πῶ
τὸν πόνο μου!)

Πηγαίνοντάς της μέσα στὴν κάμερα, σὰ νὰ τὸν
κυνήγῃς κανεὶς. Ἡθελε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, νὰ
κατεβῇ κάτω, ν' ἀναπνεύσει, νὰ τρέξῃ μέσα στοὺς
δρόμους, νὰ κουρασθεῖ.

Ἐτᾶνε σὺν τὸ λάφι, μὲ τὰ μεγάλα, τὰ ὁμορφα
μάτια, ποὺ τὸ πῆρνε ξοπίσω κηπάδια τὰ σκυλιά
καὶ ὅλο καὶ νιούθι πιὸ κοντὰ του τὴ λύσσα καὶ τὰ
γυγύσματα καὶ τρέχει ἀλαλιασμένο, ἀπελπισμένο
στὸν ποταμὸ γιὰ νὰ πνιγεῖ.

Ἐτοὶ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ τὸν Ὀρέστη οἱ εἰρω-
νεῖες καὶ τὰ γέλια καὶ τὸν στριγμώνανε σὲ κρε-
βάτι τῆς Νόρας.

(Ναι! καὶ! Ὁ καὶ κλείσω τὰ μάτια καὶ θὰ ρηχτῶ
ὅλος σὲ ξερᾶντωμα τῆς σάρκας γιὰ νὰ ξεχάσω. Ἡ
Γυναίκα αὐτὴ θάναι γιὰ μένα κανθαρίδα μόνο γιὰ
νὰ τεντώσω καὶ νὰ ἐξεγείρω ὅλες τὴς δυνάμεις τῆς
ψυχῆς μου γιὰ ν' ἀντισταθῶ στὸν ὄχλο καὶ γιὰ νὰ
μπορέσω νὰ φτάσω τὸ μεγάλο μου σκοπὸ. Κανένος